வேதமே தர்ம மூலம்

ஸீதையின் ஸ்வயம்வரமும் அநஸூயாவின் அறிவுரைகளும்

தமிழாக்கம்

பி.கே. பாஸ்கரன், M A (Skt), M Phil. B.Ed

Published by

பி.வி. சுந்தரேசன்

பல்லிப்பாக்கம் ப்ரஹ்மஸ்ரீ வேங்கடேச தீக்ஷிதர் ஸ்ம்ருதி ட்ரஸ்ட்

பல்லிப்பாக்கம், திண்டிவனம் தாலுக்கா - 604 307

வேதமே தர்ம மூலம்

ஸீதையின் ஸ்வயம்வரமும் அநஸூயாவின் அறிவுரைகளும்

தமிழாக்கம்

பி.கே. பாஸ்கரன், M A (Skt), M Phil. B.Ed.

Compiled by

பி.ஆர். நடராஜன்

Published by

பி.வி. சுந்தரேசன்

பல்லிப்பாக்கம் ப்ரஹ்மஸ்ரீ வேங்கடேச தீக்ஷிதர் ஸ்ம்ருதி ட்ரஸ்ட்

பல்லிப்பாக்கம், திண்டிவனம் தாலுக்கா - 604 307

முதல் பதிப்பு ஜனவரி 2020
இலவச வெளியீடு

வெளியிடுபவர் : பல்லிப்பாக்கம் ப்ரஹ்ம ஶ்ரீ
வேங்கடேச தீக்ஷிதர் ஸ்ம்ருதி டிரஸ்ட்
3, 3வது குறுக்கு தெரு, கண்ணன் நகர்,
மடிப்பாக்கம், சென்னை - 600 091.'

அச்சிட்டோர் : M S S Sharma and Co.
Printers, Chennai and Vellore.
Ph : 044 - 22471956, Mob : 9443626956

உ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ ராமஜயம்!! ஸ்ரீ ராமோ ஜயதி!!
கூஜந்தம் ராம ராமேதி மதுரம் மதுராக்ஷரம்!
ஆருஹ்ய கவிதா சாகாம் வந்தே வால்மீகி கோகிலம்!!

ஸ்ரீ ராமருடைய ஜன்ம பூமி அயோத்தி என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாயிற்று. அதனால் அவர் அந்த எல்லைக்கும் மட்டும் தான் சொந்தம் என்பதில்லை. உலகெங்கும் வாழும் ஒவ்வொரு ஹிந்துவின் மனக்குஹைகளிலும் அவர் நிரந்தரமாக குடிக் கொண்டிருப்பவர் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. மனிதப் பண்புகளை ஒருங்கே திரட்டிய மஹா புருஷன் ஸ்ரீ ராமன். எண்ணம், சொல், செயல் மூன்றிலும் ஒரு நேர்மையை கடைப்பிடித்து, வாழ்ந்து காட்டி, ஒரு தெய்வமாக உயர்ந்து நின்றவர். தன்னை ஒரு அவதாரமாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், (ஆத்மானம் மானுஷம் மன்யே) ஒரு மனித வாழ்க்கையின் நெறி முறைகளை, சோதனைகளும் கஷ்டங்களும் வந்த போதும், கைவிடாமல் கடைப்பிடித்து ஒரு உதாஹரணப் புருஷனாக திகழ்ந்தவர். அவரின் இந்த உயர்ந்த பண்புகளால் ஹிந்துக்கள் அவர் மீது மாறாத பக்தியைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் வியப்பேதும் இல்லை. அவரைப் பற்றி யார் ப்ரவசனம் செய்தாலும் போய் கேட்பார்கள். ராமனின் கதையை எத்தனை முறை கேட்டாலும் கேட்பவர்களுக்கும் சலிப்பே வருவதில்லை. அலுப்பும் ஏற்படுவதில்லை. மேலும் இந்த ராம காதை தான் எத்தனைப் பட்டி மன்றங்களுக்கு வற்றாத ஜீவ நதி போல் வாதிடப் பொருளைத் தொடர்ந்து தந்து கொண்டிருக்கிறது!!

''அவ்வளவு பெருமைகளையும் அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் கொண்ட ஒருவர் உண்டா? அப்படிப்பட்டவர் ஒருவர் இருந்தால் அவரைப் பற்றி தெரிந்துக் கொள்ள ஆவலாக

உள்ளேன்'' என்று முதன் முதலில் ஸ்ரீ ராமனைப் பற்றி பணிவுடன் கேட்க ஆரம்பித்தவர் அக்காவியத்தை இயற்றிய வால்மீகி மஹரிஷியாகும். (ஏததிச்சாம்யஹம் ஶ்ரோதும்). அக்கதையை ''நான் சொல்கிறேன், காது குளிரக் கேள் என்னும் வகையில், மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் முதலில் சொல்லத் தொடங்கியவர் முனி ஸ்ரேஷ்டர் நாரதராகும். (ஶ்ரூயதாமிதி ப்ரஹ்ருஷ்டோ வாக்யமப்ரவீத்). அடுத்ததாக ஸ்ரீ ராமனின் புதல்வரர்களான லவனுக்கும், குசனுக்கும் வால்மீகி முனிவர் இந்த திவ்ய சரித்ரத்தைச் சொல்கிறார். இந்தக் காவியத்தில் பல சந்தர்ப் பங்களில் ஹனுமன், சீதை போன்றவர்களும் அந்த அந்தக் கட்டத்திற்கு ஏற்ற வகையில் ஸ்ரீ ராமனின் கதையை நினைவு கூர்ந்து ஆனந்தம் அடைகிறார்கள்.

இனி நாம் காணப்போகும் ஒரு நிகழ்வு என்னவென்றால் ஸ்ரீ ராமர் தனது வனவாசப் பயணத்தில் சித்ரகூடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மஹரிஷி அத்ரியும் அவரது மனைவி அநஸூயாவும் வசிக்கும் ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து அவர்களை சந்திப்பதாகும். அங்கு தேவி சீதை தனது விவாஹம் நடந்த விதத்தை அநஸூயைக்கு விவரிக்கிறாள். இந்த சந்திப்பை வால்மீகி முனிவர் அயோத்யா காண்டத்தில் மூன்று சர்க்கங்களில் விவரிக்கிறார். இதைத் தெள்ளத் தெளிவாக தமிழாக்கம் செய்து ஸ்ரீ பி. கே. பாஸ்கரன் நமக்கு அளிக்கிறார்.

பாரத தேசத்தின் பல மாநிலங்களில் ஸ்ரீ ராமன் மேல் கொண்ட அபரிமித அன்பினால் அவரது சரித்திரத்தை அவர்களது வழியில் சொல்லி ஆனந்தம் அடைந்தார்கள். தமிழில் கம்ப ராமாயணம் மிகவும் உயர்ந்ததோர் இலக்கியமாகச் சான்றோர்களால் கருதப் படுகிறது. அது போலவே ஸ்ரீ துளசி தாஸ் கோஸ்வாமி என்பவரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீ ராமசரிதமானஸ, வட இந்தியர்களால் போற்றப் படும் காவியமாகும். மூல இதிஹாசமான வால்மீகி ராமாயணத்தை தழுவிய அந்த இலக்கியத்திலும் இந்த சந்தர்ப்பமானது விவரிக்கப்படுகிறது.

ஜனன மரண சுழற்சியிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதே ஒவ்வொரு ஆஸ்திக ஹிந்துவின் வாழ்வின் குறிக்கோளாக இருக்கும் என்பதில் இரு கருத்துகளுக்கு இடமிருக்காது. முதலில் இந்த உலகத்தில் காணும் பொருள் எல்லாம் அநித்தியம் என்பதை உணர வேண்டும். பிறகு அவற்றின் மேல் இருக்கும் பற்றை விட

வேண்டும். இந்த உடல் மேல் உள்ள ஆசை, பொருளாசை, விஷய சுகங்கள் இவைகளை அறவே விட்டொழிக்க வேண்டும். லோக பந்தத்தை வேறருக்க வேண்டும். ஸ்தூல சரீரத்தின் உள்ளிருக்கும் அந்தராத்மாவை உணர வேண்டும். இவை யனைத்தும் அவ்வளவு சுலபமான செயல்கள் அல்ல அல்லவா? ஆனால் அதற்கு மார்க்கம் ஒன்று உண்டு என ஸ்ரீ தியாகராஜ ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார். ''மனஸே! உண்மையைச் சொல். ராமனின் சந்நிதியும் சேவையும் தானே நிரந்தர சுகம்? இந்த செல்வங்கள் நிரந்தரமான சுகத்தை தருமா? ராமனை த்யானம், செய்து பஜனையில் ஈடுபட்டு ஏற்படும் ருசிக்கு பால், தயிர், வெண்ணெய் ஈடாகுமா? கங்கை ஸ்நானம் உயர்ந்ததா இல்லை கிணற்றுக் குளியல் உயர்ந்ததா? இந்த்ரிய சுகம் தேடும் இந்த வாழ்வு தூய்மை அற்றது தானே! நல்ல புத்தி கொண்ட தியாகராஜனால் புகழப்பட்ட ராம கீர்த்தனம் தானே நிரந்தர சுகத்தைத் தரும்!! எனவே மனமே அயராமல் ஸ்ரீ ராமனின் சந்நிதியைத் தியானம் செய்.''

ஜன்மமும் மரணமும் இன்றித் தீருமே!
இம்மையே இராம எனும் இரண்டெழுத்தினால்!!

ஓவ்வொரு வாசகரும் ஸ்ரீ ராமனின் உயர்வை மனதில் த்யானித்து, த்ருட பக்தி கொண்டு, அவரை ஆராதித்து வாழ்வின் உயர்வை அடைய வேண்டும் எனப் ப்ரார்த்திக்கிறோம். ஸ்ரீ ராமரைப் பற்றி நினைத்து, பக்தி செய்ய இந்த நூல் உதவினால் அதுவே இந்த வெளியீட்டின் பயனை அடைந்ததாகும்.

பி.வி. சுந்தரேசன்
மானேஜிங் ட்ரஸ்டீ,
பல்லிப்பாக்கம்
ப்ரஹ்மஸ்ரீ வேங்கடேச தீக்ஷிதர் ஸ்ம்ருதி டிரஸ்ட்
06-01-2020

உ

ஸ்ரீகுருப்யோ நம:!

ஸ்ரீ சிவராமக்ருஷ்ணாப்யாம் நம:!!
ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம். அயோத்யா காண்டம்.
(தமிழாக்கம் : ஸ்ரீ பி. கே. பாஸ்கரன்)

சீதையின் வாக்கால் சீதா கல்யாணம்

ஸ்ரீராமனும் சீதையும் சித்ரகூடத்திலிருந்து புறப்படுதல், அத்ரி மற்றும் அனசூயை சந்திப்பு

முனிவர்கள் அங்கிருந்து விடைபெற்றபின் பல்வேறு காரணங்களை உத்தேசித்து பலவாறாக சிந்த்தித்து அங்கு தங்குவதை (ராமன்) விரும்பவில்லை. (1)

இங்குதான் பரதன், தாயார் மற்றும் அயோத்தியின் குடிமக்கள் என்னை சந்திப்பதற்கு வந்திருந்தார்கள். அந்த நினைவு மேன்மேலும் சோகத்தில் மூழ்கடித்து என்னை துன்புறுத்துகிறது. (2)

பெருங்குணமுள்ள பரதனின் படையின் தங்குதலால், இந்த இடம் முழுவதும் குதிரைகள் மற்றும் யானைகளின் சாணத்தினால் மிகவும் அசுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. (3)

ஆகையால் இவ்விடத்தை விட்டு அகன்று வேறு இடத்திற்கு செல்வது என்று தீர்மானித்து ராமன், சீதை மற்றும் லக்ஷ்மணனுடன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார், (4)

போற்றுதலுக்குரிய அத்ரி மகரிஷியின் ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தபின், பெருமதிப்பு வாய்ந்த ராமன் அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினார். அத்ரி மகரிஷியும் ராமனை தன் மகன் போல் வரவேற்றார். (5)

அந்த அத்ரி மகரிஷி தாமாகவே முன்வந்து ராமனை எல்லா வகையிலும் உரியமுறையில் உபசரித்தார். லக்ஷ்மணண் மற்றும் பதிவ்ரதையான சீதையையும் கருணையான வார்த்தைகளால் உபசரித்தார். (6)

நேர்மையான முறையில் பழக்கப்பட்ட எல்லா உயிரினங்களின் உயர்விற்காக தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்ட, அத்ரி மகரிஷி எல்லோராலும் பெரிதும் மதிக்கப்படும், வயது முதிர்ந்த தன் மனைவியிடம் கனிவான வார்த்தைகளைப் பேசினார். (7)

ரிஷிகளில் மேன்மையான அத்ரி மகரிஷி, கடுந்தவம் புரியும், உயர்ந்த குணமுடையவரும், தர்மத்தை தீவிரமாக அனுசரிப்பவருமான தன் மனைவியிடம் சீதையை வரவேற்குமாறு பணித்தார். பிறகு தன் மனைவியைப் பற்றிய கதையை கூறலானார். (8)

குற்றமற்ற ராமா, ஒரு முறை இந்த உலகமானது பத்து வருடங்கள் தொடர்ந்து வறட்சியாகவே இருந்தது. இந்த பதிவ்ரதையான அனசூயா கிழங்கு மற்றும் பழங்களை உற்படுத்தி கங்கையை பாயச்செய்தாள். அவள் தன்னைத்தானே கடுமையான விரதங்களில் ஈடுபடுத்திக்கொண்டு பத்தாயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக கடுந்தவத்தை மேற்கொண்டு தன் விரதத்திலேயே மூழ்கினாள். தேவர்களை உத்தேசித்து தான் தீவிரமுறையில், எல்லா கஷ்டங்களையும் நீக்கி பத்து இரவுகளை ஒரே இரவாக்கினாள். அவள் உன் தாய் போன்றவள். (9-12)

இவ்வுலகம் முழுவதும் தன்னுடைய கார்யங்களினால் புகழ் பெற்று அனசூயா என்று அறியப்பட்டவளை, வயது முதிர்ந்த, சிறப்பு வாய்ந்த, அசூயையிலிருந்து விடுபட்டவளை, எல்லோராலும் விரும்பப்பட்டவளை, சீதை அணுகட்டும். (13)

முனிவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பின்னர், ராமன் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று கூறி விட்டு, சீதையிடம் கூறினார். (14)

இளவரசி! நீ முனிவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டாய், மேலும் தாமதிக்காமல், இந்த தபஸ்வினியை உன் மேன்மைக்காக் அணுகுவாயாக. (15)

ராமனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், மிதிலை அரசனின் மகள், சீதை, தன் நன்மையின் பொருட்டு, தர்மத்தை அறிந்தவளான, அத்ரி மகரிஷியின் மனைவியான அனசூயையை மிகவும் மரியாதையுடன் ப்ரதக்ஷிணம் செய்தாள். (16)

அதிபதிவ்ரதையும், பாக்யம் செய்த அனசூயை வயது முதிர்ந்தும் மெலிந்தும் காணப்பட்டாள். வயது முதிர்ச்சியினால் தோல் மெலிந்தும், நரைமுடியுடனும் இருந்தாள். வேகமாய் காற்று அடித்தால் வாழைமரமானது எப்படி ஆட்டங்காணுமோ அவ்வாறே உடல் நடுக்கமும் காணப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட அனசூயையின் பெயரை உச்சரித்தவாறு மிகுந்த மரியாதையுடன் அவள் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். (17-18)

தபஸ்வியான அனசூயைக்கு தன் நமஸ்காரத்தை செலுத்திய பின், கைகளை கூப்பியவாறு, சந்தோஷத்துடன் நலம் விசாரித்தாள். (19)

அனசூயையும் சீதையை பார்த்ததால் அதிக சந்தோஷத்துடன், எப்பொழுதும் தன்னை தர்மகார்யங்களில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும் சீதையிடம் கூறினாள், ''நீ மிகுந்த பாக்கியசாலி, நீ உன் கடமையை சரியாக கடைபிடிக்கிறாய்'' என்று. (20)

''ஹே சீதே! உன் சுற்றத்தினரை, செல்வத்தை விட்டு காட்டில் ராமனை அனுசரித்து வாழ்கிறாய்.'' (21)

''தன் கணவன் நாட்டில் இருந்தாலும் காட்டில் இருந்தாலும், புண்ணியவானோ அல்லது பாவியாகவே இருந்தாலும், அவனுக்கு கடமையை செய்வதன் மூலம் முன்னுக்கு வரக்கூடிய உலகங்களை அடைகிறாள்.'' (22)

''ஒரு பெண்ணுக்கு அவளுடைய கணவன் உயர்ந்த குணங்களை உடையவனோ அல்லது கெட்ட நடவடிக்கைகளை உடையவனோ, பணக்காரனோ அல்லது ஏழையோ அவனே தெய்வமாகிறான்'' (23)

''ஹே சீதே! கணவரைக் காட்டிலும் உற்ற நண்பர் கிடையாது, அவன் அழியாத தவம் போன்றவன், ஒரு முறை அடைந்து விட்டால் நஷ்டம் அடைவதே இல்லை. இதை உலகை நோக்கியபின் நன்றாக அறிகிறேன்.'' (24)

''ஒழுக்கக்கேடான, லோகாயதமான ஆசைகளினால், ஆக்ரமிக்கப்பட், தன் கணவருக்கு தானே எஜமானி என்ற சிந்தையுடைய பெண்கள் ஒழுக்கத்தையும், கடமையையும் அறிவதில்லை.'' (25)

''தன் கடமையிலிருந்து தவறி ஒழுக்கக்கேடான நடவடிக்கை களினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட பெண்கள் தீராப்பழிக்கு ஆளாகிறார்கள். (26)

''உன்னைப்போன்ற பெண்கள், நல்ல குணங்களினால், நல்லது கெட்டது பகுத்தறியக்கூடிய தன் கடமையை செவ்வனே ஆற்றுவதன் மூலம் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள்.'' (27)

''ஆகையினால், எப்பொழுதும் உன் கணவனை தொடர்வதன் மூலம், பதிவ்ரதைக்குண்டான கடமைகளை நிலை நிறுத்துவதின் மூலம், காலத்திற்கேற்ற உயர்வான கடமையாற்றுவதன் மூலம் உன் கணவனுக்கு உற்ற துணையாக இருக்கின்றாய். ஆகையால் புகழையும் மேன்மையையும் அடைவாய்.'' (28)

ஸ்ரீமத் வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட ஆதிகாவ்யமான
ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில்
நூற்றுபதினேழாவது சர்க்கம் முற்றிற்று

சீதை தன் விவாஹத்தை அனசூயாவிடம் கதையாகக் கூறுதல். அனசூயா சீதைக்கு தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பரிசுகள் அளித்து ஆசீர்வதித்தல்

இவ்வாறாக அனசூயா சீதையிடம் கூறியபிறகு, அனசூயையை நமஸ்கரித்து சீதை தன் இனிமையான குரலால் பேச ஆரம்பித்தாள். (1)

''தங்களைப் போன்ற உயர்ந்த ஸ்த்ரீ இவ்வாறு உபதேசிப்பதில் அதிசயம் ஒன்றும் இல்லை. ஒரு மனைவிக்கு அவள் கணவனே குரு என்பதை நான் அறிவேன்.'' (2)

''என்னுடைய கணவர் கூட நன்னடத்தை இல்லாமல் இருந்தாலும், எந்த ஒரு தயக்கமும் இல்லாமல் அவரை அடிபணிய வேண்டும்.'' (3)

''எந்த கணவர் தன்னுடைய குணங்களால் வாழ்த்தப்பட வேண்டியவரோ, கருணை கொண்டவரோ, புலன்களை அடக்கிய வரோ, தர்மமார்க்கத்தின் வழி நடப்பவரோ, எப்பொழுதும் தாய், தந்தை போன்று பாசத்தைப் பொழிபவரோ அவரைப் பற்றி என்ன பேசமுடியும்?'' (4)

''வலிமைமிக்க ராமன், தன் தாயிடம் எந்த விதமாக நடந்து கொள்கிறாரோ மற்றும் மதிக்கின்றாரோ, அவ்வாறே அரசரின் (தசரதனின்) மற்ற மனைவிமார்களிடமும் அம் மரியாதையைக் காட்டுகின்றார்.'' (5)

''வீரனான ராமன் தன் தந்தை தசரதனிடம் பாசத்துடன் இருக்கிறார். மேலும் தர்மத்தைப் பற்றி வெகுவாக அறிந்துள்ளார். தன் சுயமரியாதையைத் தியாகம் செய்து, தன் தந்தை எந்த ஒரு பெண்மணியை தன் கடைக்கண்ணால் பார்த்தாலும், அவரை தன் சொந்த தாய் போலவே மதிப்பளிக்கிறார்.'' (6)

''பயங்கரமான தனித்துவிடப்பட்ட இந்த காட்டிற்கு புறப்படத் தயாரானபோது, என் மாமியாரால் வழங்கப்பட்ட உயர்ந்த அறிவுரையானது எனது மனதில் ஆழப் பதிந்துவிட்டது.'' (7)

''முன்பு, என் கணவரான ராமனிடம் திருமண சமயத்தில் என் கையை ஒப்படைத்தபோது நான் என் தாயாரால் அறிவுறுத்தப் பட்டேன். அவை ஆழமாக பொறிக்கப்பட்டன.'' (8)

''தங்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் என் மாமியார் மற்றும் அன்னையால் வழங்கப்பட்ட அறிவுரைகள் புதிப்பிக்கப்பட்டன. ஒரு பெண்ணுக்கு தன் கணவனுக்கு பணிவிடை செய்வதைக் காட்டிலும் வேறு எந்த தவமும் எந்த சாஸ்த்ரங்களிலும் குறிப்பிடப்படவில்லை.'' (9)

''தன் கணவனுக்கு பணிவிடை செய்ததாலேயே சாவித்ரி ஸ்வர்க்கத்தில் கௌரவிக்கப்ப்ட்டார். தாங்களும் அதே பாதையை பின்பற்றுவதனாலேயே ஸ்வர்க்கத்தை அடைவீர்கள்.'' (10)

''பெண்மணிகளில் தலைசிறந்தவளும், ஸ்வர்க்கத்தின் தேவதையுமான ரோகிணி, தன் கணவரான சந்த்ரனை விட்டு ஆகாயத்தில் ஒரு கணம் கூட காணப்படுவதில்லை.'' (11)

''இவ்வாறு இப்படிப்பட்ட சிறந்த பெண்மணிகள், தன் கணவரிடம் திடமான சபதத்தின் மூலம் தங்களுடைய மெச்சத்தக்க நடவடிக்கைகளால் தேவலோகத்தில் மிகவும் மதிக்கப்படுவர்.'' (12)

அதையடுத்து சீதையின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட, அனசூயை பாசத்துடன் உச்சி நுகர்ந்து மேலும் அவளை சந்தோஷிக்க பின்வரும் வார்த்தைகளை கூறினாள். (13)

''ஹே! சீதே, பலவகையான தவத்தை பின்பற்றியதால் சிறந்த தவப்பயனாக பல சக்திகளை அடைந்துள்ளேன். அதன் மூலம் உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தை குறித்து உனக்கு எது தேவையோ அதை அளிக்கிறேன்.'' (14)

''உன்னுடைய சரியான மகிழ்வளிக்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் மிகவும் மகிழ்வடைகிறேன். உனக்கு பொருத்தமான விரும்பக்கூடிய பொருள் என்னவென்று கூறு அதை நான் தருகிறேன்.'' (15)

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் சீதை ஆச்சர்யமடைந்தாள். மிகுந்த புன்முறுவலுடன் தவசக்தியை அடைந்த அனசூயையிடம் கூறினாள், ''தாங்கள் ஏற்கனவே எனக்கு வரத்தை அளித்து விட்டீர்கள் என எண்ணுகிறேன்'' என்று. (16)

இவ்வாறு சீதை கூறியவுடன் தன் கடமையை அறிந்த அனசூயை மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். மேலும் பதிலளிக்கையில், ''நான் கூறிய வார்த்தைகளை நீ கூறியதன் மூலம் உண்மையாகி விட்டதால் அளவற்ற ஸந்தோஷம் அடைகிறேன்.'' (17)

''விதேஹ இளவரசி சீதையே! தெய்வீகமான மாலை, ஆடை, அணிகலங்கள், மணம் கொண்ட அபிஷேகத்திற்கான விலை மதிப்பற்ற களிம்பு ஆகியவற்றை உனக்கு அளிக்கின்றேன். இவை எல்லாம் உன் தேகத்திற்கு மேலும் அழகூட்டும். இவைகளை உபயோகிப்பது மிகவும் சுலபம். வண்ணமும் மங்காது.'' (18-19)

''ஜனகரின் மகளே! இந்த மணமுள்ள பசையை பூசிக் கொள்வதன் மூலம் எவ்வாறு லக்ஷ்மியானவள் விஷ்ணுவின் அழகை கூட்டுகின்றாளோ அவ்வாறே நீயும் உன் கணவனின் மஹிமையை அதிகரிக்கச் செய்வாய்.'' (20)

அந்த மிதிலையின் இளவரசி நிகரற்ற அன்புடன் கூடிய வஸ்த்ரம், நறுமண தைலம், ஆபரணம், மற்றும் மாலையை ஏற்றுக் கொண்டாள். (21)

சிறப்புமிக்க சீதா அன்பினால் கூடிய பரிசுகளை வினயத்தோடு இரு கரங்களில் பெற்றுக்கொண்டு முனிபத்னியின் அருகில் அமர்ந்தாள். (22)

தன்னுடைய விரதத்தில் தீவிரமாக இருந்த அனசூயா சீதையின் மனதிற்கு நெருக்கமான கதையை வினவினாள். (23)

''ஹே சீதையே! ஸ்வயம்வரத்தில் ஒப்பற்ற ராமனால் நீ வெல்லப்பட்டாய் என்று பிறர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த ஒரு கதை தான் என் காதில் எட்டியது.'' (24)

''மிதிலையின் மகளே, அந்த கதையை விவரமாக உன்னிட மிருந்து கேட்க நான் விரும்புகிறேன். நீ அனுபவித்த கதையை முழுமையாக கூறு.'' (25)

''கேளுங்கள்'' என்று சொல்லி, சீதை கதையை விவரிக்க ஆரம்பித்தாள். (26)

''மிதிலை நகரில் ஜனகன் என்று பெயருடைய அரசர் இருக்கிறார். அவர் ஒரு சிறந்த வீரரும் நீதிமானும் ஆவார். ஒரு க்ஷத்ரியருடைய கடமைகளில் ஈடுபட்டு, பூமியை நீதி வழுவாமல் ஆள்கிறார்.'' (27)

''அவர் வட்டமான பூமியை யாகத்திற்காக உழுது கொண்டிருந்த பொழுது பூமியை பிளந்துகொண்டு நான் வெளியே வந்தேன். ஆதலால் நான் அவருடைய மகள் ஆனேன்.'' (28)

''உள்ளங்கை அளவு விதையை தூவும்பொழுது, அரசர் ஜனகர் புழுதியால் மூடப்பட்ட என்னைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தார்.'' (29)

''அவருக்கு குழந்தைச் செல்வம் இல்லாததால், தன்னுடைய சொந்த இசைவின் பேரில் என்னைத் தூக்கி தன் தொடையின் மேல் வைத்து, இது என்னுடைய மகள் என்று கூறி என் மேல் அளவுக்கதிகமான பாசத்தைப் பொழிந்தார்.'' (30)

''ஆகாயத்திலிருந்து அசரீரி, ''ஹே! அரசே! ஒப்பிட இயலாத தெய்வீகத்தன்மை வாய்ந்தவள் (இந்தக் குழந்தை)'' என்றது. அசரீரி சொன்னதை ஜனகர் கேட்டார். (31)

''அதன் பிறகு என் தந்தையும், மிதிலையின் நீதிமிகுந்த அரசருமான (ஜனகர்), என்னை தன்னுடன் வைத்திருப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.'' (32)

''பட்டத்து அரசியாருக்கு, மெச்சத்தகுந்த வழியில் அளித்திருந்த வாய்ப்பின் மூலமாக அவர் என்னை இயற்கையான அன்புடன், ஒரு தாயின் அரவணைப்புடன் வளர்த்து வந்தார்.'' (33)

''திருமண வயதை அடைந்த என்னை என் தந்தையார், எவ்வாறு ஒரு ஏழை தன் சொத்துக்களை இழந்தபின் சோகத்தில் இருப்பாரோ அவ்வாறே அவரும் (பிரிய நேரிடுமே என்னும்) சோகக்கடலில் மூழ்கினார். (34)

''அவர் பூமிக்கு இந்திரன் போல் இருந்தாலும், ஒரு கன்னிகையை மணம் முடித்து கொடுக்காமல் ஒரு தந்தை இருந்தால் அவர் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகி விடுவார். செல்வத்தில் அவருக்கு இணையானவரோ அல்லது வசதியே அற்றவரோ கூட அவரை அவமானப்படுத்தும் நிலையை அடைந்து விடுவார்.'' (35)

''இவ்வாறு அவமானப்படுவது என்பது வெகு தூரத்தில் இல்லை என்று உணர்ந்த அவர், எவ்வாறு ஒருவர் படகு இல்லாமல் கடலைக் கடக்க முடியாதோ. அவ்வாறு சோகக் கடலில் மூழ்கினார்.'' (36)

''நான் ஒரு பெண்ணின் கருப்பையில் இருந்து உருவாகா தவள் என்று அறிந்திருந்த அரசர், மிகுந்த ப்ரயாசையுடன் எனக்கு தகுந்த கணவரை கண்டுபிடிக்க முடியாமல் இருந்தார்.'' (37)

''இவ்வாறு தொடர்ந்து யோசித்ததில், தன்னுடைய மகளுக்கு ஸ்வயம்வரம் நடத்த முடிவெடுத்தார்.'' (38)

''பெருந்தன்மை வாய்ந்த வருணபகவான், ஒரு சமயம், யாகம் நடைபெறும் சமயத்தில், சிறந்த வில், வற்றாத அம்புகள், ஒரு ஜோடி அம்புராத் தூணியையும் கொடுத்தார்.'' (39)

''அதனுடைய அதிகமான பளுவினால் எந்த ஒரு மனிதராலும் அசைக்கக்கூட முடியாததாகவும், எந்த ஒரு அரசராலும் தங்களுடைய கனவினால் கூட வளைக்க முடியாததாக இருந்தது.'' (40)

''என்னுடைய தந்தை, வில்லை பெற்றுக் கொண்ட பின், எல்லா இளவரசர்களையும் அழைத்து, அந்த வில்லை அரசவையில் வைத்து, மேலும் உரைத்தார்.'' (41)

''எவனொருவன் இந்த வில்லை தூக்கி நிறுத்தி வளைத்து நாண் ஏற்றுகின்றானோ அவனுக்கு என்னுடைய மகள் சீதை மனைவியாவாள், இதில் யாதொரு சந்தேகமில்லை.'' (42)

''அந்த வில்லை மலைக்கு ஒப்பாக நினைத்த அரசர்கள், அதை தூக்க முடியாமல், தங்களுடைய மரியாதையை செலுத்தி விட்டு அகன்றனர்.'' (43)

''மிகுந்த காலத்திற்கு பிறகு, யாருடைய பராக்ரமம் உண்மையோ அந்த ஜ்வலிக்கின்ற ராமன் தன்னுடைய இளவலான லக்ஷ்மணன் மற்றும் விஸ்வாமித்ரருடன் யாகத்தை தரிசிப்பதற்காக வந்திருந்தார்.'' (44)

''என்னுடைய தந்தையாரின் அழைப்பை மதிக்கும் விதமாக, விஸ்வாமித்ரரும் சகோதர்களான ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பற்றி பேசத் தொடங்கினார்.'' (45)

''அரசே! இந்த இரண்டு தசரதகுமாரர்களும் வில்லைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள். தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வில்லை ராமனுக்கு காண்பிப்பாயாக.'' (46)

''முனிவரின் வார்த்தைக்கு இசைந்து என் தந்தை வில்லை எடுத்து வந்தார். மிகுந்த பராக்ரமம் வாய்ந்த ராமன் வில்லை வளைத்து, கண் இமைக்கும் நேரத்தில் நாணை ஏற்றினார்.'' (47-48)

''ராமன் வில்லை நாண் ஏற்ற வளைத்தபோது, நடுவில் இரண்டாக உடைந்து பேரிடியைப் போல் சத்தம் செய்து கீழே விழுந்தது.'' (49)

''பிறகு, உண்மைக்கு உயிர் கொடுக்கும் விதமாக, சுத்தமான நீரை வைத்திருந்த கலயத்துடன் தன்னுடைய முடிவினை, அதாவது என்னை மண முடித்து கொடுப்பதை ராமனுக்கு அரசர் தெரிவித்தார்.'' (50)

''தன்னுடைய தந்தையும் அயோத்தி அரசரும் ஆன தசரதரின் முடிவை அறியாமல் என் தந்தையின் முடிவை உடனடியாக ராமன் ஏற்க இசையவில்லை.'' (51)

''அதன்பிறகு, என் தந்தை வயதில் மூத்தவரும், மாமனாரும் ஆன தசரதரை அழைத்து என்னை ராமனுக்கு மணமுடிக்க விருப்பம் தெரிவித்தார்.'' (52)

''என் தந்தை தன் சொந்த விருப்பத்தின் பேரில், என் இளைய தங்கையான ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்கு மணமுடித்தார்.'' (53)

'இவ்வாறாக, என் தந்தை அந்த ஸ்வயம்வரத்தில் என்னை மணமுடித்து கொடுத்தார்.நானும் என் கணவருக்கு உற்ற துணை யாக இருந்து வருகிறேன்.' என சீதை தன் விவாஹம் நடந்த விதத்தை சொல்லி முடித்தாள். (54)

ஸ்ரீமத் வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட ஆதிகாவ்யமான
ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில்
நூற்றுபதினெட்டாவது சர்க்கம் முற்றிற்று

ஸ்ரீராமன், லக்ஷ்மணன், சீதை, மகரிஷி அத்ரி மற்றும் அனசூயையிடம் விடைபெற்று தண்டகாரண்யம் ஏகுதல்

''பிறகு அனசூயை, சீதையின் கதையை கேட்டு, உச்சி நுகர்ந்து இரண்டு கைகளினால் ஆரத்தழுவிக் கொண்டாள்.'' (1)

''உன்னுடைய ஸ்வயம்வரத்தை மிகவும் அழகாகவும், ஸ்வாரஸ்யமாகவும், ஒவ்வொரு எழுத்தையும், வார்த்தையையும் மிகவும் கோர்வையாக கூறினாய். நான் ஒவ்வொன்றையும் நடந்தாற் போல் கேட்டேன். நான் உன் கதையை மிகவும் ரசித்தேன்.'' (2)

''ப்ரகாசமான சூர்யன் அஸ்தமனம் அடைந்துவிட்டான். மங்களகரமான இரவு நெருங்கிவிட்டது. பறவைகள் தீனிக்காக பகல் முழுவதும் தொலைதூரம் அலைந்து திரிந்து ஓய்விற்காக தங்களுடைய கூடுகளை அடைந்துவிட்டன. நீ அவைகளின் கீச்சிடும் சத்ததை கேட்கலாம்.'' (3-4)

''முனிவர்களும் தங்களுடைய கிண்டிகளில் நீர் நிரப்பிக் கொண்டு, அவர்களுடைய மரவுரிகள், சடங்கு குளியலினால் முழுவதுமாக நனைந்து குழுவாக திரும்ப வருவதைக் காணலாம்.'' (5)

''முனிவர்க்ளும், அக்னிஹோத்ரத்தில் முறையாக த்யாகம் செய்ததன் மூலம், எழும்பும் புகை காற்றின் காரணமாக பழுப்பு நிறத்துடன் புறாக்களும் மிதந்து வருகின்றன. (6)

''மரங்களும் சிதறிய இலைகளுடன் அடர்த்தியாக காணப்படுகின்றன. நாற்திசையும் புலன்களால் கவனிக்கத்தக்க முடியாதவையாக இருக்கின்றன.'' (7)

''இரவுகாப்பாளர்கள் எங்கும் நகரத் தொடங்கிவிட்டனர். தவக்குடில்களில் மான்கள் ஹோமகுண்டங்களைச் சுற்றி தூங்க துவங்கிவிட்டன.'' (8)

''ஹே! சீதையே! நட்சத்திரங்களை அணிந்து இரவு துவங்கி விட்டது. நிலவு தன் கதிர்களை பரப்பிக் கொண்டு ஆகாயத்தில் உயருவதைக் காணலாம்.'' (9)

''என்னுடைய அனுமதியுடன் நீ உன் ராமனுக்கு துணையாக போகலாம். இனிமையாக விவரித்த உன் கதையால் நான் முழுமையாக த்ருப்தியடைந்தேன்.'' (10)

''ஓ சீதா! என் முன்னிலையில் நீ ஆபரணங்களை அணிந்து கொள். குழந்தாய்! உனக்கு ஆபரணங்களை அணிவிக்க எனக்கு அனுமதி கொடு.'' (11)

சீதை ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டு கடவுளின் மகள் போல் காட்சி அளித்தாள். அனசூயையின் கால்களில் பணிந்து வணங்கி ராமனை தரிசிக்க கிளம்பினாள். (12)

ஆண்களின் மத்தியில் சிறந்த சொல் வளமிக்க ராமன் அலங்கரிக்கப்பட்ட சீதையைப் பார்த்து, முனிபத்னியான அனசூயையினால் அளிக்கப்பட்ட பரிசுகளைப் பார்த்து மிகவும் மகிழ்வுற்றான். (13)

மிதிலையின் இளவரசியான சீதை முனிபத்னியால் அளிக்கப் பட்ட உடைகள், ஆபரணங்கள், மாலைகள் ஆகியவற்றை ராமனிடம் காண்பித்து முழுவதையும் விவரித்தாள். (14)

சிறந்த தேரோட்டியான ராமன் மற்றும் லக்ஷ்மணன், மனித குலத்திலேயே அபூர்வமான சீதையை மதித்ததில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். (15)

பிறகு, ரகு வழித்தோன்றலாகிய ராமன், யாருடைய முகம் சந்த்ரனை ப்ரதிபலித்ததோ, முனிஸ்ரேஷ்டர்களின் விருந்தோம்பலை ஏற்றுக்கொண்டு அந்த மங்களகரமான இரவை ஸந்தோஷத்துடன் கழித்தனர். (16)

இரவு கழிந்தவுடன், மனிதர்களில் சிறந்த இருவரான ராம லக்ஷ்மணர்கள், தங்களுடைய சடங்கோடு கூடிய நீராடுதலை முடித்தபிறகு, காட்டில் வசிக்கும் அந்த முனிவர்கள் காலை அக்னிக்கு செய்ய வேண்டிய ஆராதனைகளை முடித்த பிறகு, விடைபெற்றனர். (17)

காட்டில் வசிக்கும் அந்த முனிவர்கள், காட்டின் ஒரு பகுதி அசுரர்களால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை ராம லக்ஷ்மணர்களிடம் தெரிவித்தனர். (18)

''ஓ! ராமா! இந்த பெரிய காடு, எப்பொழுது வேண்டுமானாலும், எந்த உருவத்தையும் எடுக்கக்கூடிய, மாமிச வேட்டையாடும் அசுரர்களால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.'' (19)

''ராமா! இந்தப் பெரிய காட்டில், தூய்மையல்லாத, மயக்க நிலைக்கு ஆளான அல்லது சுறுசுறுப்பற்ற அசுரர்கள் முனிவர்களை ஆகாரமாக பக்ஷிப்பார்கள்.'' (20)

''ராமா! இந்தப் பாதை முனிவர்களால் தங்களுக்கு ஆகாரமான பழங்களை சேகரிப்பதற்காக உபயோகப் படுத்தப்படுகிறது. கடந்து செல்ல முடியாத இந்த காட்டை நீ இந்த வழியாக பாதுகாப்பான முறையில் கடந்து செல்லலாம். (21)

எதிரிகளை வேரறுப்பவரான ராமனை முனிவர்கள் ஆசீர் வதித்தனர். அதன்பிறகு, தன் மனைவி மற்றும் லக்ஷ்மணனுடன், அடர்த்தியான மேகங்களில் சூர்யன் நுழைவது போல அந்த அடர்ந்த கானகத்துள் ஸ்ரீ ராமன் நுழைந்தார். (22)

ஸ்ரீமத் வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட ஆதிகாவ்யமான ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில் நூற்றுபத்தொன்பதாவது சர்க்கம் முற்றிற்று.

Ref. 1. Srimadvalmikiramayanam, 1967, Printed at Hindi Prachar Press, Madras - 17.

2. Valmikiramayana, Sloka and Translation, Developed and Maintained by IIT,Kanpur.

உ

ஸ்ரீ ராம சரித மானஸம்

இயற்றியவர் கவி வால்மீகியின் அவதாரமாகக் கருதப்படும்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி துளஸிதாஸ கோஸ்வாமி

கருத்துரை : பி.ஆர். நடராஜன்

அலாஹபாத் அருகிலுள்ள ராஜாபூர் என்னும் கிராமத்தில் ஆத்மாராம் துபே என்பவருக்கும் ஹீலஸி என்னும் தர்மபத்னிக்கும் பிறந்தவர் துளசிதாஸர். அவர் எப்பொழுதும் ராம நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் அவரை ராம்போலா என்று ஊர் மக்கள் அழைக்கத் தொடங்கினர். ஒரு சமயம் நரஹரி ஆனந்தர் என்பவர் ஒன்பது நாட்கள் வால்மீகி ராமாயணத்தை பாராயணம் செய்தார். அந்த ஒன்பது நாட்களும் ராம சரித்ரத்தைக் அசையாமல் பேசாமல் ராம்போலா கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். பாராயணம் முடிந்தவுடன் சமாதி நிலை கலைந்து சுய நினைவுக்கு வருபவர் போல் ராம்போலா கண் விழித்தார். அன்றிலிருந்து வால்மீகி ராமாயணத்தை தங்கு தடையின்றி ராம்போலா சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

நரஹரி ஆனந்தர் வீட்டில் ஒரு துளசி செடி இருந்தது. ஒரு முறை ராம்போலா அந்த செடியை வலம் வந்துக் கொண்டே வால்மீகி ராமாயணம் முழுவதும் ஒப்புவித்தார். துளசி செடி வளர்ந்து முற்றம் முழுவதும் பரவியது. அன்றிலிருந்து ராம்போலா துளசிதாஸர் என அழைக்கப் பட்டார்.

பாமர மக்களும் ராமாயணத்தை அறிந்துக் கொண்டு ராமனைத் தியானம் செய்து அந்த ராம ரஸத்தைப் பருக வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடு ராமாயணத்தை அவத் என்னும் அங்கு புழங்கும் மொழியிலே இயற்றி, பாடி, அனைவரையும் ஈர்த்தார். அதுவே ராமசரித மானஸம் என்றாயிற்று. மானஸ என்பது ஒரு

பெரிய ஏரி என்பதாகும். ராமனின் செயற்கரிய செயல்களின் ப்ரபாவ ஏரி (மானஸரோவர்) எனக் கொள்ள வேண்டும்.

இதற்கு முன் நாம் வால்மீகி ராமாயணத்தில் பார்த்த சம்பவத்தையும் துளசிதாஸர் சொல்லியிருக்கிறார். வால்மீகி ராமாயணத்தில் அது அயோத்யா காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துளசி தாஸர் அதை ஆரண்ய காண்டத்தின் தொடக்கத்தில் சொல்கிறார்.

மஹரிஷி அத்ரியின் ஆஸ்ரமத்திற்கு சீதை, லக்ஷ்மணனோடு ஸ்ரீ ராமன் செல்லுதல். ஆரண்ய காண்டம்.

சங்கல்பித்து எடுத்துக் கொண்ட காரியம் தடை ஏதும் இன்றி நல்ல படியாக அமைய வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடு ஒவ்வொரு காரியத்தை அல்லது புத்தகத்தை தொடங்கும் போதும் தெய்வங்களைப் ப்ரார்த்திக் கொள்வது என்பது ஹிந்துக்களிடையே இருந்து வரும் ஸம்ப்ரதாயம். அவ்வழியிலே துளசி தாஸர் ஒவ்வொரு காண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் த்யான ஸ்லோகத்தோடு தான் ஆரம்பிக்கிறார்.

★ ப்ரஹ்ம குலத்தவரான சங்கரனை வணங்குகிறேன். அவர் ஸ்ரீ ராமனுக்கு மிகவும் பிரியமானவர். அவர் தர்மம் என்னும் மரத்தின் வேர். விவேகம் என்னும் கடலுக்கு சந்தோஷத்தை தரும் பூரண சந்த்ரன். வைராக்யம் என்னும் தாமரையை மலரவைக்கும் ஆதவன். மதியின்மை என்னும் மேகக் கூட்டத்தை கலைக்கும் காற்று. தாபத்ரயங்களை ஒழிப்பவர். பாபங்களை போக்குகின்றவரும் ஆன சங்கரனை வணங்குகிறேன்.

★ அனைவரையும் ஆனந்தமடையச் செய்யும் அந்த ராமனை நமஸ்கரிக்கிறேன். அவர் அழகான வடிவத்தைக் கொண்டவர். மஞ்சள் நிறத்தில் மரவுரி தரித்தவர். அவர் கைகளில் அம்பும் வில்லும் வைத்திருப்பவர். அழகிய அம்புராத் தூணியை அணிந்திருப்பவர். அவரது கண்கள் இரண்டும் இரு தாமரை மலர்களுக்கு ஒப்பாகும். அவரது ஜடாமுடியானது மகுடம் தரித்தது போல இருக்கும். ஸீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் காட்டில் சஞ்சரிக்கும் ஸ்ரீ ராமனை வணங்குகிறேன்.

★ பார்வதி! ஸ்ரீ ராமனுடைய மேன்மையான இயல்புகள் மறைந்திருக்கும். எளிதில் அறிய முடியாதவை. அவற்றை

அறிந்துக் கொண்ட முனிவர்களும் அறிஞர்களும் அமைதியைப் பெறுகிறார்கள். பகவானிடம் அன்பு பாராட்டா தவர்களும் தர்ம சிந்தனை இல்லாதவர்களும் அவற்றை கேட்டு அச்சம் அடைகிறார்கள் என்று கதையை ஈஸன் தொடர்ந்தார்.

★ இது வரை என் புத்தி சக்திக்கு உட்பட்டு அயோத்தி நகரத்து மக்கள் ராமன் மீது கொண்ட அபரிமித அன்பையும் பரதனுடைய ஒப்பற்ற மாண்பையும் கூறினேன். இனி யாரொருவர் தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள் போன்றவர்களுடைய உள்ளங்களை மகிழ்விக்கின்றாரோ, அப்படிப்பட்ட, பிரபு ராமனுக்கு வனத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளைச் சொல்கிறேன்.

★ ஒரு சமயம் மிகவும் அழகான புஷ்பங்களைத் தொடுத்து அன்புடன் அதை ஸீதைக்கு சூடினார்.

★ ஒரு எறும்பினால் கடலின் ஆழத்தை அளவிட முடியுமா? அப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்தில் இந்திரனின் மகன் ஜயந்தன் ஈடுபட்டான்.

★ சிறுமதி கொண்ட அவன் காக்கை வடிவம் கொண்டு. ஸீதையின் கால்களைக் கொத்தி விட்டான். ரத்தம் வழிந்தது. ராமனும் வெகுண்டு அம்பைத் தொடுத்தார்.

★ ஏழைகள், மற்றும் பக்தர்கள் மீதும் மிகவும் கருணைக் கொண்டவரான ஸ்ரீ ராமனை வேதனை அடையச் செய்தான்.

★ ராமனின் அஸ்த்ரம் அவனை விரட்டியது. அவன் தந்தை முதற்கொண்டு யாரும் அவனுக்கு புகலிடம் அளிக்கவில்லை. ராமனுக்கு எதிரான செயல் என்பதால் யாரும் அதை ஆதரிக்கவில்லை.

★ அவனுக்கு உண்மையான பயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ப்ரஹ்மா, சிவன், தேவர்கள் என அவனுக்கு யாருடைய தயவும் கிட்டவில்லை.

★ அவன் ஆதரவு அற்றவனாகிவிட்டான். ராமனுக்கு இழைத்த தவறு எவ்வளவு மகத்தானது என்பதை உணர்ந்துக் கொண்டான்.

★ ராமனுக்கு விரோதி என்பதால் இந்த உலகம் நெருப்பை விட அதிகமாக தஹிக்கும் உஷ்ணத்தைக் கொண்டதாக இருந்தது.

★ ஸ்ரீ நாரதரால் அவன் படும் கஷ்டத்தை பார்த்துக் கொண்டு இருக்க முடியவில்லை. அவனுக்கு ஸ்ரீ ராமனிடம் உடனடியாக சரணடைவதே சிறந்த மார்க்கம் என அறிவுறுத்தினார்.

★ மன்னிப்பைக் கோரிக்கொண்டே ஸ்ரீ ராமனுடைய பாத கமலங்களைப் பற்றினான் ஜயந்தன்.

★ ப்ரபு! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். என் மன்னிப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். என மனமுருகி ஜயந்தன் ப்ரார்த்தித்தான். கிருபை நிறைந்தவரான ராமன் அவனை மன்னித்து அவனது ஒரு கண்ணைப் பார்வையற்றதாக செய்து விட்டார்.

★ பரமேஸ்வரன், ''பார்வதி! ஜயந்தன் பெரும் தவறை செய்தான். அவன் தண்டிக்கப் பட வேண்டியவன் என்பதில் ஐயமேதும் இல்லை. ஆனால் ராமன் மிக்க கருணைக் கொண்டவர். அவனை மன்னித்து விட்டு விட்டார். அவரைப் போல் க்ருபாளு யாரேனும் உண்டா!'' என்றார்.

★ சித்ர கூடத்தில் இனி தங்கினால் ஜனங்கள் திரண்டு விடுவார்கள் என ராமன் எண்ணினார்.

★ அங்குள்ள முனிவர்களிடம் விடைப்பெற்றுக் கொண்டு, ஸீதையோடு இரு ஸஹோதரர்களும் கிளம்பி விட்டனர். பிறகு அத்ரி மாமுனியின் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி சென்றனர். அம்முனிவர் அந்த செய்தி அறிந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்தார்.

★ அத்ரி முனிவரின் ஆனந்தம் எல்லையைக் கடந்தது. அவரின் மெய் சிலிர்த்தது. ஆர்வத்துடன் ராமனை எதிர்கொண்டு அழைக்க விரைந்தார். முனி ஸ்ரேஷ்டர் ஓடி வருவதைக் கண்ட ராமனும் துரிதமாக அவரை நோக்கி சென்றார். ராமன் முனிவரை நமஸ்கரித்தார். முனிவர் அவரைத் தூக்கி ஆரத் தழுவிக் கொண்டார். கண்களில் ஆனந்த கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது.

★ மஹரிஷி ஸஹோதரர்களுக்கு ஆசனம் அளித்து பூஜித்தார், நலன் விசாரித்தார். பழங்கள், கிழங்குகள் அளித்து உபசரித்தார். ராமனுக்கு இவையனைத்தும் சந்தோஷத்தை தந்தன.

★ ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ராமனின் பாங்கு மஹரிஷியைப் பரவசமாக்கியது. தனது இரு கைகளையும் கூப்பிக் கொண்டு ப்ரபு ராமனை புகழ்ந்து பாடத் தொடங்கினார்.

நமாமி பக்தவத்ஸலம்! க்ருபாலு ஸீல கோமலம்!
பஜாமி தே பதாம்புஜம்! அகாமிநாம் ஸ்வதாமதம்!! (1)

நிகாம ஸ்யாமஸுந்தரம்! பவாம்புநாத மந்தரம்!
ப்ரஃபுல்ல கம்ஜ லோசனம்! மதாதி தோஷ மோசனம்!! (2)

ப்ரலம்ப பாஹு விக்ரமம்! ப்ரபோ அப்ரமேய வைபவம்!
நிஷங்க சாப ஸாயகம்! தரம் த்ரிலோக நாயகம்!! (3)

தினேஶ வம்ஶ மண்டனம்! மஹேஶ சாப கண்டனம்!
முநீந்த்ர ஸந்த ரஞ்ஜனம்! ஸுராரி வ்ருந்த பஞ்ஜனம்!! (4)

மனோஜ வைரி வந்திதம்! அஜாதி தேவ ஸேவிதம்!
விஸுத்த போத விக்ரஹம்! ஸமஸ்த தூஷணாபஹம்!! (5)

நமாமி இந்திரா பதிம்! ஸுகாகரம் ஸதாம் கதிம்!
பஜே ஸஶக்தி ஸானுஜம்! ஶசீ பதி ப்ரியானுஜம்!! (6)

த்வதங்க்ரி மூல யே நரா:! பஜந்தி ஹீன மத்ஸரா:!
பதந்தி நோ பவார்ணவே! விதர்க வீசி ஸன்குலே!! (7)

விவிக்த வாஸின: ஸதா! பஜந்தி முக்தயே முதா!
நிரஸ்ய இந்த்ரியாதிகம்! ப்ரயாந்தி தே கதிம் ஸ்வகம்! (8)

தமேகமத்புதம் ப்ரபும்! நிரீஹமீஸ்வரம் விபும்!
ஜகத்குரும் ச ஶாஸ்வதம்! துரீயமேவ கேவலம்! (9)

பஜாமி பாவ வல்லபம்! குயோகிநாம் ஸுதுர்லபம்!
ஸ்வபக்த கல்ப பாதபம்! ஸமம் ஸுஸேவ்யமன்வஹம்!!(10)

அநூப ரூப பூபதிம்! நதோஅஹமுர்விஜா பதிம்!
ப்ரஸீத மே நமாமி தே! பதாப்ஜ பக்தி தேஹி மே!! (11)

படந்தி யே ஸ்தவம் இதம்! நராதரேண தே பதம்!
வ்ரஜந்தி நாத்ர ஸம்ஶயம்! த்வதீய பக்தி ஸம்யுதா:!! (12)

★ பக்தர்களுக்கு பரிவு காட்டுபவரே! கருணைக் கொண்டவரே! உயர்ந்த குணங்களைக் கொண்டவரே! ஆசையை துறந்தவர்களுக்கு நற்கதி தருபவரே! உங்கள் பாதத் தாமரைகளைப் பற்றிக் கொள்கிறேன்.

★ நீங்கள் அழகிய உருவ அமைப்பைக் கொண்டவர். சம்சார சாகரத்தில் கடைவதற்கு உற்ற மந்தர மலை. மலர்ந்த தாமரையைப் போன்ற கண்களை உடையவர். மமதை, செருக்கு இவைகளிலிருந்து விடுவிப்பவர்.

★ உங்களின் நீண்ட கரங்கள் வலிமை மிக்கவை. உங்களின் பெருமை அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டவை. மூவுலகிற்கும் நீங்களே தலைவன். வில்லையும் அம்புறாத் தூணியையும் எப்பொழுதும் உடன் வைத்திருக்கிறீர்கள்.

★ ரவிக்குலத்திற்கு ஒரு அலங்கார அணி. ஶிவனின் வில்லை முறித்தவர். முனிவர்கள், ஸாதுக்கள் இவர்களின் ஆனந்தத் திற்கு காரணமாக இருப்பவர். தேவர்களின் எதிரிகளைக் கலங்க வைப்பவர்.

★ மன்மதனை எரித்த ஈஶனால் துதிக்கப் படுகின்றவர். ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களால் கொண்டாடப் படுபவர். பரிசுத்தமான அறிவே வடிவானவர். அனைத்து மாசுகளையும் களைபவர்.

★ தேவி லக்ஷ்மியின் மணாளன். சுகமனைத்தும் கொண்டவர். நல்லோர்களின் புகலிடம். இந்த்ரனின் தம்பியான உங்களைத் துதிக்கிறேன். அன்பான தம்பியுடனும், ப்ரியமான மனைவி யுடனும் இருக்கும் உங்களை வணங்குகிறேன்.

★ யாரொருவர் எந்த வித பொறாமையும் கொள்ளாதவர்களாகவும் உங்கள் பாதங்களை பற்றியவர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் வீணான வாதங்கள் செய்யும் குதர்க்க கடலில் ஒரு நாளும் விழ மாட்டார்கள்.

★ யாரொருவர் தனியாக வாழ்கிறார்களோ, மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ, புலனடக்கம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவர் களாக இருக்கிறார்கள்.

★ இரண்டாவது இல்லாத ஒன்றேயானவர். மாயப்ரபஞ்சத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அத்புதம். தனக்கென ஆசை ஏதும் இல்லாதவர். உலகத்தின் தலைவன். இந்த லோகத்தின் குரு. என்றும் நிலைத்து நிற்பவர். (ஶாஶ்வதமானவர்). ஜாக்ர, ஸ்வப்ன ஸுஷுப்திகளைத் தாண்டிய நான்காவது நிலையான துரீய நிலையில் இருப்பவர்.

★ பக்தி கொண்டவரை ரக்ஷிப்பவர். துர்க்குணம் படைத்தோரால் அடைய முடியாதவர். தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு அள்ளித் தரும் வள்ளல். பக்ஷபாதமின்றி கருணையுடன் அருள் புரிபவர். எல்லோராலும் சுலபமாக வழிபடக்கூயவர் ஆகிய உங்களை தினந்தோறும் வணங்குகிறேன்.

★ நீங்கள் ஒப்பிலா அழகுடையவர். இந்த புவிக்கு அரசர். பூமித் தாயின் பெண்ணை மணந்தவர். நான் உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். எனக்கு உங்கள் பாதத் தாமரைகளிலிருந்து சிறிதளவும் மாறாத த்ருட பக்தியைத் தாருங்கள். எனக்கு அருள் புரியுங்கள்.

★ உங்களிடம் பக்திக் கொண்டு யாரொருவர் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை ஸ்ரத்தையுடன் படிக்கிறார்களோ, அவர்கள் உங்கள் பதத்தை அடைவார்கள் என்பதில் எந்த ஒரு ஐயமும் இல்லை.

★ இப்படி மனமுருகி அத்ரி மஹரிஷி வேண்டி நின்றார். எனது புத்தி எந்த நாளிலும் உங்கள் பாதத் தாமரைகளின் நினைவி லிருந்து நீங்காமல் இருக்க அருள் புரிய வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தார்.

★ அன்பும், பண்பும் நிறைந்த ஸீதா தேவி அத்ரி முனிவரின் பத்னியான அநசூயா தேவியை வணங்கினாள். அந்த ரிஷி பத்னி மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்தாள். ஸீதா தேவியை ஆசீர்வதித்து தன் அருகில் அழைத்துக் கொண்டாள்.

★ தன்னிடம் இருந்த ஆடை, ஆபரணங்களை ஸீதா தேவிக்கு அணிவித்து மகிழ்ந்தாள். அவை புதியது போலவும், மாசு அற்றதாகவும் ஸீதா தேவிக்கு பொருத்தமானதாகவும் இருந்தன. பிறகு இனிய சொற்களில் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

★ பெண்கள் அனுசரிக்க வேண்டிய பண்புகளை அநஸூயா தேவி ஸீதைக்கு சொல்லத் தொடங்கினார். ராஜ குமாரி! தாய், தந்தை, ஸஹோதரர்கள் அனைவரும் நமக்கு நன்மையையே செய்யக் கூடியவர்கள் தான். அவர்களால் ஓரளவு தான் செய்ய முடியும். ஆனால் ஒரு பர்த்தாவால் (கணவரால்) மோக்ஷம் வரையிலான அளவற்ற சுகத்தைக் கொடுக்க முடியும். அதனால் தனது கணவனை பூஜிக்காதப் பெண் கீழ்த்தரமானவள் ஆகி விடுகிறாள்.

★ மனோதைர்யம், தர்மம், நண்பர், மனைவி இந்த நால்வருக்கும் ஒரு ஆபத்து காலத்தில் தான் சோதனை உண்டாகும். அந்த சோதனையின் போது இவை நான்கும் உதவாமல் போய்விட வாய்ப்புண்டு. அதனால், கிழவரோ, நோயாளியோ, மந்த புத்தி கொண்டவரோ, பார்வை அற்றவரோ, காது கேளாதவரோ, ஏழையோ, முன் கோபம் கொண்டவரோ யாராக இருந்த

போதிலும் அந்த கணவரை அவமானப் படுத்தக் கூடாது. இக்குற்றத்திற்கு யமலோகத்தில் கடுமையான தண்டனைக் கிடைக்கும். உடல், சொல், மனம் இவைகள் சோர்வை அடையாமல் அந்த பதியை ப்ரேமையுடன் உபசரிப்பதே அந்தப் பெண்ணுக்கான தர்மமாகும். அதுவே அவள் அனுசரிக்க வேண்டிய விரதம்.

''உலகில் பதிவ்ரதைகள் நான்கு வகையாக வேதங்கள், புராணங்கள், ஸாதுக்களின் உபதேசம் போன்றவைகளால் பிரிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். ''என் கணவரைத் தவிர வேறு ஒரு புருஷன், இவ்வுலகத்திலோ, ஏன் கனவில் கூட இல்லை' என்று உறுதியைக் கொண்டிருப்பவள் உயர்வகை பதிவ்ரதையாகும். (உத்தமம்)

★ பிறருடைய கணவனைத் தன் கூடப் பிறந்த ஸஹோதர னாகவோ, தந்தையாகவோ, அல்லது தனது மகனாகவோ கருதுவாள். இவள் மத்யமம். நடுவகையைச் சேர்ந்தவள். இப்படிப்பட்ட கணவன் எனக்கு வாய்த்தது என் தலை யெழுத்து, இவரை அனுசரிப்பது தான் எனது தர்மமாகி விட்டது. குலத்தின் மரியாதையை நினைவில் கொண்டு எந்த தவறும் செய்யக் கூடாது' என வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருப்பவள் தாழ்ந்த வகையைச் சேர்ந்தவள் என வேதங்கள் சொல்கின்றன.

★ எந்த ஒரு பெண்ணிற்கு தப்பிப் போக சந்தர்ப்பம் கிடைக்காத தாலும் பயத்தினாலும் கணவனுக்கு கட்டுப்பட்டவளாக இருக்கிறாளோ, அவளும் தாழ்ந்தவள். கணவனை ஏமாற்றியவள் ரௌரவம் என்னும் நரகத்தில் ஒரு கல்ப காலம் தண்டனைக்குள்ளாவாள்.

★ அவளை உயர்ந்தவளாக எண்ண எந்த வித சந்தர்ப்பமும் இல்லை. வஞ்சனை ஏதுமின்றி உயர்ந்த பதிவிரதை பண்பை ஏற்பவள் சுலபமாக பரகதியை அடைகிறாள்.

★ எந்தப் பெண்ணானவள் கணவனுக்கு எதிர்மறையாக நடந்துக் கொள்கிறாளோ, அவள் எங்கு பிறந்தாலும் இள வயதிலேயே வைதவ்யத்தை அடைந்து விடுவாள்.

★ கணவருக்கு சலிப்பு இல்லாமல் சேவை செய்பவள் பிறப்பில் தூய்மை அற்றவளாக இருந்த போதிலும் அநாயாசமாக நல்ல

கதியை அடைந்து விடுவாள். தனது பதிவ்ரதா தர்மத்தால் துளசி மாதா பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவள். நான்கு வேதங்களும் அவளது புகழைச் சொல்கின்றன.

★ ஸீதையே! உன் பெயரை நினைத்தாலே பெண்கள் பதிவ்ரதை ஆகிவிடுவர். உனக்கு ஸ்ரீ ராமன் ப்ராணன் போன்றவர். நான் சொன்ன தர்மங்கள் எல்லாம் லோகத்தின் நன்மையை கருதி சொல்லப் பட்டது தான்.

★ அநஸூயா தேவியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஜானகி சந்தோஷித்தாள். பணிவுடன் ரிஷி பத்னியின் பாதங்களை நமஸ்கரித்தாள். அப்போது கருணை வடிவான ராமன், ''உத்தரவு தாருங்கள். நாங்கள் அடுத்த வனம் செல்ல வேண்டும்'' என அவர்களிடம் ப்ரார்த்தித்தான்.

★ மேலும் என்னிடம் தொடர்ந்து கருணை காட்டுங்கள். என்னை உங்கள் சேவகனாக பாவியுங்கள். பற்றற்ற முனிவர்களான நீங்கள் எங்களை மறந்து விடுவது இயல்பு என்று நானறிவேன்'' என்றார் ராமன்

★ ராமனின் சொற்களைக் கேட்ட முனிவர், ''ப்ரஹ்மா, சிவன், சனகாதியர்கள் இவர்களால் போற்றப்படும் நீங்கள் இவ்வளவு பணிவாக பேசுகிறீர்களே! நீங்கள் தீன பந்து. ம்ருதுவாக பேசுபவர்.

★ எல்லா தேவர்களையும் தள்ளி விட்டு லக்ஷ்மி தேவி உங்களை தேர்ந்து எடுத்த காரணம் இப்பொழுது தெளிவாகிறது. உங்களுக்கு ஈடாகவோ அல்லது மிக்காரோ எவருமில்லை. அப்படிப்பட்டவரின் பண்பு இவ்வாறு தானே இருக்கும்!

★ ஸ்வாமி! உங்களை எப்படி 'போகலாம்' என என்னால் சொல்ல முடியும்? எங்களது உள்ளத்தில் உறையும் தேவனே! நீங்களே கூறுங்கள்'' என பிரிவைத் தாங்காமல் மஹரிஷி ப்ரபு ஸ்ரீ ராமனைப் பார்த்து கண்ணீர் சிந்தினார்.

★ நான் என்ன அப்படிப்பட்ட தவம் செய்து விட்டேன்? மனம், அறிவு, குணங்கள், புலன்கள் இவைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட ப்ரபுவை தரிசித்து விட்டேனே! ஜபம் யோகம் தர்மம் இவைகளின் சேர்ந்தால் மனிதன் அந்த ஒப்பற்ற பக்தியை அடைகிறான். தூய்மைப்படுத்தக் கூடிய ரகுவீரனது சரிதத்தை இரவு பகலாக துளஸிதாஸர் பாடுகிறார்.

ஸ்ரீ ராமனுடைய புகழ் கலியுகத்தின் பாபங்களை அழிக்கக் கூடியது. புலனை அடக்க உதவும். உண்மையான சுகத்திற்கு ஆதாரமானது. யார் இதை ஆர்வத்துடன் கேட்கின்றாரோ அவருக்கு ராமனின் கருணை கிடைக்கும்.

★கலி கொடிய பாபங்களுக்கு உறைவிடம். இதில் தர்மம் எடுபடாது. ஞானம், யோகம், ஜபம் எதுவுமே லபிக்காது. அதனால் நம்மால் ஆவது ஒன்றுமில்லை என்று எண்ணி ஸ்ரீ ராமனின் பாதங்களில் சரணடைவதே புத்திசாலித்தனமாகும்.

"வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தஶரதாத்மஜே!
வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத்ராமாயணாத்மநா!!"

எங்கும் நிறைந்ததுமான, அனைத்தையும் அறிந்ததுமான, ஸர்வ வல்லமைக் கொண்டதுமான பரப்ரஹ்மத்தை வேதம் ஒன்றின் மூலம் தான் அறிந்துக் கொள்ள முடியும். தஶரதனின் குமாரனாக அவதரித்த ஸ்ரீ ராமனே அந்த வேத ஸ்வரூபம். அந்த உயர்ந்த வேத ஸ்வருபத்தைத் தான் (ப்ராசேதஸ்) வால்மீகி ராமாயண காவியமாக்கி இருக்கிறார்.

ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாத போதிலும், ப்ரதி தினம் ராமாயண பாராயணம் செய்ய முடியாத போதிலும், அந்தக் காவியத்தின் ஒரு ப்ரதியை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு, அதை பூஜித்தாலே ஸ்ரீ ராமனை பூஜித்த பலன் கிடைக்கும் என ஆஸ்திகர்களால் உறுதியாக நம்பப்படுகிறது.

ஶுபம் பூயாத்
மங்களம்

।। वाल्मीकि रामायण - अयोध्याकाण्ड ।।

।। सर्ग ।।

११७

राघवस्त्वपयातेषु तपस्विषु विचिन्तयन् ।
न तत्रारोचयद्वासं कारणैर्बहुभिस्तदा ।। १।।

इह मे भरतो दृष्टो मातरश्च सनागराः ।
सा च मे स्मृतिरन्वेति तान्नित्यमनुशोचतः ।। २।।

स्कन्धावारनिवेशेन तेन तस्य महात्मनः ।
हयहस्तिकरीषैश्च उपमर्दः कृतो भृशम् ।। ३।।

तस्मादन्यत्र गच्छाम इति सञ्चिन्त्य राघवः ।
प्रातिष्ठत स वैदेह्या लक्ष्मणेन च सङ्गतः ।। ४।।

सोऽत्रेराश्रममासाद्य तं ववन्दे महायशाः ।
तं चापि भगवानत्रिः पुत्रवत्प्रत्यपद्यत ।। ५।।

स्वयमातिथ्यमादिश्य सर्वमस्य सुसत्कृतम् ।
सौमित्रिं च महाभागां सीतां च समसान्त्वयत् ।। ६।।

पत्नीं च तमनुप्राप्तां वृद्धामामन्त्र्य सत्कृताम् ।
सान्त्वयामास धर्मज्ञः सर्वभूतहिते रतः ।। ७।।

अनसूयां महाभागां तापसीं धर्मचारिणीम् ।
प्रतिगृह्णीष्व वैदेहीमब्रवीदृषिसत्तमः ।। ८।।

रामाय चाचचक्षे तां तापसीं धर्मचारिणीम् ।
दश वर्षाण्यनावृष्ट्या दग्धे लोके निरन्तरम् ।। ९।।

यया मूलफले सृष्टे जाह्नवी च प्रवर्तिता ।
उग्रेण तपसा युक्ता नियमैश्चाप्यलङ्कृता ।। १०।।

दशवर्षसहस्राणि यया तप्तं महत्तपः ।
अनसूयाव्रतैस्तात प्रत्यूहाश्च निबर्हिताः ।। ११।।

देवकार्यनिमित्तं च यया सन्त्वरमाणया ।
दशरात्रं कृत्वा रात्रिः सेयं मातेव तेऽनघ ।। १२।।

तामिमां सर्वभूतानां नमस्कार्यां यशस्विनीम् ।
अभिगच्छतु वैदेही वृद्धामक्रोधनां सदा ।। १३।।

एवं ब्रुवाणं तमृषिं तथेत्युक्त्वा स राघवः ।
सीतामुवाच धर्मज्ञामिदं वचनमुत्तमम् ।। १४।।

राजपुत्रि श्रुतं त्वेतन्मुनेरस्य समीरितम् ।
श्रेयोऽर्थमात्मनः शीघ्रमभिगच्छ तपस्विनीम् ।। १५।।

अनसूयेति या लोके कर्मभिः क्यातिमागता ।
तां शीघ्रमभिगच्छ त्वमभिगम्यां तपस्विनीम् ।। १६।।

सीता त्वेतद्वचः श्रुत्वा राघवस्य हितैषिणी ।
तामत्रिपत्नीं धर्मज्ञामभिचक्राम मैथिली ।। १७।।

शिथिलां वलितां वृद्धां जरापाण्डुरमूर्धजाम् ।
सततं वेपमानाङ्गीं प्रवाते कदली यथा ।। १८।।

तां तु सीता महाभागामनसूयां पतिव्रताम् ।
अभ्यवादयदव्यग्रा स्वं नाम समुदाहरत् ।। १९।।

अभिवाद्य च वैदेही तापसीं तामनिन्दिताम् ।
बद्धाञ्जलिपुटा हृष्टा पर्यपृच्छदनामयम् ।। २०।।

ततः सीतां महाभागां दृष्ट्वा तां धर्मचारिणीम् ।
सान्त्वयन्त्यब्रवीद्धृष्टा दिष्ट्या धर्ममवेक्षसे ।। २१।।

त्यक्त्वा ज्ञातिजनं सीते मानमृद्धिं च मानिनि ।
अवरुद्धं वने रामं दिष्ट्या त्वमनुगच्छसि ।। २२।।

नगरस्थो वनस्थो वा पापो वा यदि वाशुभः ।
यासां स्त्रीणां प्रियो भर्ता तासां लोका महोदयाः ।। २३।।

दुःशीलः कामवृत्तो वा धनैर्वा परिवर्जितः ।
स्त्रीणामार्य स्वभावानां परमं दैवतं पतिः ।। २४।।

नातो विशिष्टं पश्यामि बान्धवं विमृशन्त्यहम् ।
सर्वत्र योग्यं वैदेहि तपः कृतमिवाव्ययम् ।। २५।।

न त्वेवमवगच्छन्ति गुण दोषमसत्स्त्रियः ।
कामवक्तव्यहृदया भर्तृनाथाश्चरन्ति याः ।। २६।।

प्राप्नुवन्त्ययशश्चैव धर्मभ्रंशं च मैथिलि ।
अकार्य वशमापन्नाः स्त्रियो याः खलु तद्विधाः ।। २७।।

त्वद्विधास्तु गुणैर्युक्ता दृष्टलोकपरावराः ।
स्त्रियः स्वर्गे चरिष्यन्ति यथा पुण्यकृतस्तथा ।। २८।।

|| वाल्मीकि रामायण - अयोध्याकाण्ड ||

|| सर्ग ||

११८

सा त्वेवमुक्ता वैदेही अनसूयानसूयया ।
प्रतिपूज्य वचो मन्दं प्रवक्तुमुपचक्रमे ।। १।।

नैतदाश्चर्यमार्याया यन्मां त्वमनुभाषसे ।
विदितं तु ममाप्येतद्यथा नार्याः पतिर्गुरुः ।। २।।

यद्यप्येष भवेद्भर्ता ममार्ये वृत्तवर्जितः ।
अद्वैधमुपवर्तव्यस्तथाप्येष मया भवेत् ।। ३।।

किं पुनर्यो गुणश्लाघ्यः सानुक्रोशो जितेन्द्रियः ।
स्थिरानुरागो धर्मात्मा मातृवर्ती पितृप्रियः ।। ४।।

यां वृत्तिं वर्तते रामः कौसल्यायां महाबलः ।
तामेव नृपनारीणामन्यासाम् अपि वर्तते ।। ५।।

सकृद्दृष्टास्वपि स्त्रीषु नृपेण नृपवत्सलः ।
मातृवद्वर्तते वीरो मानमुत्सृज्य धर्मवित् ।। ६।।

आगच्छन्त्याश्च विजनं वनमेवं भयावहम् ।
समाहितं हि मे श्वश्र्वा हृदये यत्स्थितं मम ।। ७।।

प्राणिप्रदानकाले च यत्पुरा त्वग्निसंनिधौ ।
अनुशिष्टा जनन्यास्मि वाक्यं तदपि मे धृतम् ।। ८।।

नवीकृतं तु तत्सर्वं वाक्यैस्ते धर्मचारिणि ।
पतिशुश्रूषणान्नार्यास्तपो नान्यद्विधीयते ।। ९।।

सावित्री पतिशुश्रूषां कृत्वा स्वर्गे महीयते ।
तथा वृत्तिश्च याता त्वं पतिशुश्रूषया दिवम् ।। १०।।

वरिष्ठा सर्वनारीणामेषा च दिवि देवता ।
रोहिणी च विना चन्द्रं मुहूर्तमपि दृश्यते ।। ११।।

एवंविधाश्च प्रवराः स्त्रियो भर्तृदृढव्रताः ।
देवलोके महीयन्ते पुण्येन स्वेन कर्मणा ।। १२।।

ततोऽनसूया संहृष्टा श्रुत्वोक्तं सीतया वचः ।
शिरस्याघ्राय चोवाच मैथिलीं हर्षयन्त्युत ।। १३।।

नियमैर्विविधैराप्तं तपो हि महदस्ति मे ।
तत्संश्रित्य बलं सीते छन्दये त्वां शुचिव्रते ।। १४।।

उपपन्नं च युक्तं च वचनं तव मैथिलि ।
प्रीता चास्म्युचितं किं ते करवाणि ब्रवीहि मे ।
कृतमित्यब्रवीत्सीता तपोबलसमन्विताम् ।। १५।।

सा त्वेवमुक्ता धर्मज्ञा तया प्रीततराभवत् ।
सफलं च प्रहर्षं ते हन्त सीते करोम्यहम् ।। १६।।

इदं दिव्यं वरं माल्यं वस्त्रमाभरणानि च ।
अङ्गरागं च वैदेहि महार्हमनुलेपनम् ।। १७।।

मया दत्तमिदं सीते तव गात्राणि शोभयेत् ।
अनुरूपमसङ्क्लिष्टं नित्यमेव भविष्यति ।। १८।।

अङ्गरागेण दिव्येन लिप्ताङ्गी जनकात्मजे ।
शोभयिष्यामि भर्तारं यथा श्रीर्विष्णुमव्ययम् ।। १९।।

सा वस्त्रमङ्गरागं च भूषणानि स्रजस्तथा ।
मैथिली प्रतिजग्राह प्रीतिदानमनुत्तमम् ।। २०।।

प्रतिगृह्य च तत्सीता प्रीतिदानं यशस्विनी ।
श्लिष्टाञ्जलिपुटा धीरा समुपास्त तपोधनाम् ।। २१।।

तथा सीतामुपासीनामनसूया दृढव्रता ।
वचनं प्रष्टुमारेभे कथां कां चिदनुप्रियाम् ।। २२।।

स्वयंवरे किल प्राप्ता त्वमनेन यशस्विना ।
राघवेणेति मे सीते कथा श्रुतिमुपागता ।। २३।।

तां कथां श्रोतुमिच्छामि विस्तरेण च मैथिलि ।
यथानुभूतं कार्त्स्न्येन तन्मे त्वं वक्तुमर्हसि ।। २४।।

एवमुक्ता तु सा सीता तां ततो धर्मचारिणीम् ।
श्रूयतामिति चोक्त्वा वै कथयामास तां कथाम् ।। २५।।

मिथिलाधिपतिर्वीरो जनको नाम धर्मवित् ।
क्षत्रधर्मण्यभिरतो न्यायतः शास्ति मेदिनीम् ।। २६।।

तस्य लाङ्गलहस्तस्य कर्षतः क्षेत्रमण्डलम् ।
अहं किलोत्थिता भित्त्वा जगतीं नृपतेः सुता ।। २७।।

स मां दृष्ट्वा नरपतिर्मुष्टिविक्षेपतत्परः ।
पांशु गुण्ठित सर्वाङ्गीं विस्मितो जनकोऽभवत् ।। २८।।

अनपत्येन च स्नेहादङ्कमारोप्य च स्वयम् ।
ममेयं तनयेत्युक्त्वा स्नेहो मयि निपातितः ।। २९।।

अन्तरिक्षे च वागुक्ताप्रतिमा मानुषी किल ।
एवमेतन्नरपते धर्मेण तनया तव ।। ३०।।

ततः प्रहृष्टो धर्मात्मा पिता मे मिथिलाधिपः ।
अवाप्तो विपुलामृद्धिं मामवाप्य नराधिपः ।। ३१।।

दत्त्वा चास्मीष्टवद्देव्यै ज्येष्ठायै पुण्यकर्मणा ।
तया सम्भाविता चास्मि स्निग्धया मातृसौहृदात् ।। ३२।।

पतिसंयोगसुलभं वयो दृष्ट्वा तु मे पिता ।
चिन्तामभ्यगमद्दीनो वित्तनाशादिवाधनः ।। ३३।।

सदृशाच्चापकृष्टाच्च लोके कन्यापिता जनात् ।
प्रधर्षणामवाप्नोति शक्रेणापि समो भुवि ।। ३४।।

तां धर्षणामदूरस्थां सन्दृश्यात्मनि पार्थिवः ।
चिन्न्तार्णवगतः पारं नाससादाप्लवो यथ ।। ३५।।

अयोनिजां हि मां ज्ञात्वा नाध्यगच्छत्स चिन्तयन् ।
सदृशं चानुरूपं च महीपालः पतिं मम ।। ३६।।

तस्य बुद्धिरियं जाता चिन्तयानस्य सन्ततम् ।
स्वयं वरं तनूजायाः करिष्यामीति धीमतः ।। ३७।।

महायज्ञे तदा तस्य वरुणेन महात्मना ।
दत्तं धनुर्वरं प्रीत्या तूणी चाक्षय्य सायकौ ।। ३८।।

असञ्चाल्यं मनुष्यैश्च यत्नेनापि च गौरवात् ।
तन्न शक्ता नमयितुं स्वप्नेष्वपि नराधिपाः ।। ३९।।

तद्धनुः प्राप्य मे पित्रा व्याहृतं सत्यवादिना ।
समवाये नरेन्द्राणां पूर्वमामन्त्र्य पार्थिवान् ।। ४०।।

इदं च धनुरुद्यम्य सज्यं यः कुरुते नरः ।
तस्य मे दुहिता भार्या भविष्यति न संशयः ।। ४१।।

तच्च दृष्ट्वा धनुःश्रेष्ठं गौरवाद्गिरिसंनिभम् ।
अभिवाद्य नृपा जग्मुरशक्तास्तस्य तोलने ।। ४२।।

सुदीर्घस्य तु कालस्य राघवोऽयं महाद्युतिः ।
विश्वामित्रेण सहितो यज्ञं द्रष्टुं समागतः ।। ४३।।

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा रामः सत्यपराक्रमः ।
विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा मम पित्रा सुपूजितः ।। ४४।।

प्रोवाच पितरं तत्र राघवो रामलक्ष्मणौ ।
सुतौ दशरथस्येमौ धनुर्दर्शनकाङ्क्षिणौ ।
इत्युक्तस्तेन विप्रेण तद्धनुः समुपानयत् ।। ४५।।

निमेषान्तरमात्रेण तदानम्य स वीर्यवान् ।
ज्यां समारोप्य झटिति पूरयामास वीर्यवान् ।। ४६।।

तेन पूरयता वेगान्मध्ये भग्नं द्विधा धनुः ।
तस्य शब्दोऽभवद्भीमः पतितस्याशनेरिव ।। ४७।।

ततोऽहं तत्र रामाय पित्रा सत्याभिसन्धिना ।
उद्यता दातुमुद्यम्य जलभाजनमुत्तमम् ।। ४८।।

दीयमानां न तु तदा प्रतिजग्राह राघवः ।
अविज्ञाय पितुश्छन्दमयोध्याधिपतेः प्रभोः ।। ४९।।

ततः श्वशुरमामन्त्र्य वृद्धं दशरथं नृपम् ।
मम पित्रा अहं दत्ता रामाय विदितात्मने ।। ५०।।

मम चैवानुजा साध्वी ऊर्मिला प्रियदर्शना ।
भार्यार्थे लक्ष्मणस्यापि दत्ता पित्रा मम स्वयम् ।। ५१।।

एवं दत्तास्मि रामाय तदा तस्मिन्स्वयं वरे ।
अनुरक्ता च धर्मेण पतिं वीर्यवतां वरम् ।। ५२।।

।। सर्ग ।।

११९

अनसूया तु धर्मज्ञा श्रुत्वा तां महतीं कथाम् ।
पर्यष्वजत बाहुभ्यां शिरस्याघ्राय मैथिलीम् ।। १।।

व्यक्ताक्षरपदं चित्रं भाषितं मधुरं त्वया ।
यथा स्वयंवरं वृत्तं तत्सर्वं हि श्रुतं मया ।। २।।

रमेऽहं कथया ते तु दृष्ढं मधुरभाषिणि ।
रविरस्तं गतः श्रीमानुपोह्य रजनीं शिवाम् ।। ३।।

दिवसं प्रति कीर्णानामाहारार्थं पतत्रिणाम् ।
सन्ध्याकाले निलीनानां निद्रार्थं श्रूयते ध्वनिः ।। ४।।

एते चाप्यभिषेकार्द्रा मुनयः फलशोधनाः ।
सहिता उपवर्तन्ते सलिलाप्लुतवल्कलाः ।। ५।।

ऋषीणामग्निहोत्रेषु हुतेषु विधिपुर्वकम् ।
कपोताङ्गारुणो धूमो दृश्यते पवनोद्धतः ।। ६।।

अल्पपर्णा हि तरवो घनीभूताः समन्ततः ।
विप्रकृष्टेऽपि ये देशे न प्रकाशन्ति वै दिशः ।। ७।।

रजनी रससत्त्वानि प्रचरन्ति समन्ततः ।
तपोवनमृगा ह्येते वेदितीर्थेषु शेरते ।। ८।।

सम्प्रवृत्ता निशा सीते नक्षत्रसमलङ्कृता ।
ज्योत्स्ना प्रावरणश्चन्द्रो दृश्यतेऽभ्युदितोऽम्बरे ।। ९।।

गम्यतामनुजानामि रामस्यानुचरी भव ।
कथयन्त्या हि मधुरं त्वयाहं परितोषिता ।। १०।।

अलङ्कुरु च तावत्त्वं प्रत्यक्षं मम मैथिलि ।
प्रीतिं जनय मे वत्स दिव्यालङ्कारशोभिनी ।। ११।।

सा तदा समलङ्कृत्य सीता सुरसुतोपमा ।
प्रणम्य शिरसा तस्यै रामं त्वभिमुखी ययौ ।। १२।।

तथा तु भूषितां सीतां ददर्श वदतां वरः ।
राघवः प्रीतिदानेन तपस्विन्या जहर्ष च ।। १३।।

न्यवेदयत्ततः सर्वं सीता रामाय मैथिली ।
प्रीतिदानं तपस्विन्या वसनाभरणस्रजाम् ।। १४।।

प्रहृष्टस्त्वभवद्रामो लक्ष्मणश्च महारथः ।
मैथिल्याः सत्क्रियां दृष्ट्वा मानुषेषु सुदुर्लभाम् ।। १५।।

ततस्तां सर्वरीं प्रीतः पुण्यां शशिनिभाननः ।
अर्चितस्तापसैः सिद्धैरुवास रघुनन्दनः ।। १६।।

तस्यां रात्र्यां व्यतीतायामभिषिच्य हुताग्निकान् ।
आपृच्छेतां नरव्याघ्रौ तापसान्वनगोचरान् ।। १७।।

तावूचुस्ते वनचरास्तापसा धर्मचारिणः ।
वनस्य तस्य सञ्चारं राक्षसैः समभिप्लुतम् ।। १८।।

एष पन्था महर्षीणां फलान्याहरतां वने ।
अनेन तु वनं दुर्गं गन्तुं राघव ते क्षमम् ।। १९।।

इतीव तैः प्राञ्जलिभिस्तपस्विभिर्
द्विजैः कृतस्वस्त्ययनः परन्तपः ।

वनं सभार्यः प्रविवेश राघवः
सलक्ष्मणः सूर्य इवाभ्रमण्डलम् ।। २०।।

राम चरित मानस – तुलसिदाश

मूलं धर्मतरोर्विवेकजलधेः पूर्णेन्दुमानन्ददं
वैराग्याम्बुजभास्करं ह्यघघनध्वान्तापहं तापहम्।
मोहाम्भोधरपूगपाटनविधौ स्वःसम्भवं शंकरं
वंदे ब्रह्मकुलं कलंकशमनं श्री रामभूपप्रियम्।।१।।

* सान्द्रानन्दपयोदसौभगतनुं पीताम्बरं सुंदरं
पाणौ बाणशरासनं कटिलसत्तूणीरभारं वरम्।
राजीवायतलोचनं धृतजटाजूटेन संशोभितं
सीतालक्ष्मणसंयुतं पथिगतं रामाभिरामं भजे।।२।।

* उमा राम गुन गूढ़ पंडित मुनि पावहिं बिरति।
पावहिं मोह बिमूढ़ जे हरि बिमुख न धर्म रति।।
पुर नर भरत प्रीति मैं गाई। मति अनुरूप अनूप सुहाई।।
अब प्रभु चरित सुनहु अति पावन। करत जे बन सुर नर मुनि भावन।।१।।

* एक बार चुनि कुसुम सुहाए। निज कर भूषन राम बनाए।।
सीतहि पहिराए प्रभु सादर। बैठे फटिक सिला पर सुंदर।।२।।

* सुरपति सुत धरि बायस बेषा। सठ चाहत रघुपति बल देखा।।
जिमि पिपीलिका सागर थाहा। महा मंदमति पावन चाहा।।३।।

* सीता चरन चोंच हति भागा। मूढ़ मंदमति कारन कागा।।
चला रुधिर रघुनायक जाना। सींक धनुष सायक संधाना।।४।।

* अति कृपाल रघुनायक सदा दीन पर नेह।
ता सन आइ कीन्ह छलु मूरख अवगुन गेह।।१।।

* प्रेरित मंत्र ब्रह्मसर धावा। चला भाजि बायस भय पावा।।
धरि निज रूप गयउ पितु पाहीं। राम बिमुख राखा तेहि नाहीं।।१।।

✻ भा निरास उपजी मन त्रासा। जथा चक्र भय रिषि दुर्बासा।।
ब्रह्मधाम सिवपुर सब लोका। फिरा श्रमित ब्याकुल भय सोका।।२।।

✻ काहूँ बैठन कहा न ओही। राखि को सकइ राम कर द्रोही ।।
मातु मृत्यु पितु समन समाना। सुधा होइ बिष सुनु हरिजाना।।३।।

✻ मित्र करइ सत रिपु कै करनी। ता कहँ बिबुधनदी बैतरनी।।
सब जगु ताहि अनलहु ते ताता। जो रघुबीर बिमुख सुनु भ्राता।।४।।

✻ नारद देखा बिकल जयंता। लगि दया कोमल चित संता।।
पठवा तुरत राम पहिं ताही। कहेसि पुकारि प्रनत हित पाही।।५।।

✻ आतुर सभय गहेसि पद जाई। त्राहि त्राहि दयाल रघुराई।।
अतुलित बल अतुलित प्रभुताई। मैं मतिमंद जानि नहीं पाई।।६।।

✻ निज कृत कर्म जनित फल पायउँ। अब प्रभु पाहि सरन तकि आयउँ।।
सुनि कृपाल अति आरत बानी। एकनयन करि तजा भवानी।।७।।

✻ कीन्ह मोह बस द्रोह जद्यपि तेहि कर बध उचित।
प्रभु छाड़ेउ करि छोह को कृपाल रघुबीर सम।।२।।

✻ रघुपति चित्रकूट बसि नाना। चरित किए श्रुति सुधा समाना।।
बहुरि राम अस मन अनुमाना। होइहि भीर सबहिं मोहि जाना।।१।।

✻ सकल मुनिन्ह सन बिदा कराई। सीता सहित चले द्वौ भाई।।
अत्रि के आश्रम जब प्रभु गयऊ। सुनत महामुनि हरषित भयऊ।।२।।

✻ पुलकित गात अत्रि उठि धाए। देखि रामु आतुर चलि आए।।
करत दंडवत मुनि उर लाए। प्रेम बारि द्वौ जन अन्हवाए।।३।।

✻ प्रभु आसन आसीन भरि लोचन सोभा निरखि।
मुनिबर परम प्रबीन जोरि पानि अस्तुति करत।।३।।

* नमामि भक्त वत्सलं। कृपालु शील कोमलं।।
भजामि ते पदांबुजं। अकामिनां स्वधामदं।।१।।

* निकाम श्याम सुंदरं। भवांबुनाथ मंदरं।।
प्रफुल्ल कंज लोचनं। मदादि दोष मोचनं।।२।।

* प्रलंब बाहु विक्रमं। प्रभोऽप्रमेय वैभवं।।
निषंग चाप सायकं। धरं त्रिलोक नायकं।।३।।

* दिनेश वंश मंडनं। महेश चाप खंडनं।।
मुनींद्र संत रंजनं। सुरारि वृंद भंजनं।।४।।

* मनोज वैरि वंदितं। अजादि देव सेवितं।।
विशुद्ध बोध विग्रहं। समस्त दूषणापहं।।५।।

* नमामि इंदिरा पतिं। सुखाकरं सतां गतिं।।
भजे सशक्ति सानुजं। शची पति प्रियानुजं।।६।।

* त्वदंघ्रि मूल ये नराः। भजंति हीन मत्सराः।।
पतंति नो भवार्णवे। वितर्क वीचि संकुले।।७।।

* विविक्त वासिनः सदा। भजंति मुक्तये मुदा।।
निरस्य इंद्रियादिकं। प्रयांतिते गतिं स्वकं।।८।।

* तमेकमद्भुतं प्रभुं। निरीहमीश्वरं विभुं।।
जगद्गुरुं च शाश्वतं। तुरीयमेव केवलं।।९।।

* भजामि भाव वल्लभं। कुयोगिनां सुदुर्लभं।।
स्वभक्त कल्प पादपं। समं सुसेव्यमन्वहं।।१०।।

* अनूप रूप भूपतिं। नतोऽहमुर्विजा पतिं।।
प्रसीद मे नमामि ते। पदाब्ज भक्ति देहि मे।।११।।

* पठंति ये स्तवं इदं। नरादरेण ते पदं।।
व्रजंति नात्र संशयं। त्वदीय भक्ति संयुताः।।१२।।

* बिनती करि मुनि नाइ सिरु कह कर जोरि बहोरि।
चरन सरोरुह नाथ जनि कबहुँ तजै मति मोरि।।४।।

* अनुसुइया के पद गहि सीता। मिली बहोरि सुसील बिनीता।।
रिषिपतिनी मन सुख अधिकाई। आसिष देइ निकट बैठाई।।१।।

* दिब्य बसन भूषन पहिराए। जे नित नूतन अमल सुहाए।।
कह रिषिबधू सरस मृदु बानी। नारिधर्म कछु ब्याज बखानी।।२।।

* मातु पिता भ्राता हितकारी। मितप्रद सब सुनु राजकुमारी।।
अमित दानि भर्ता बयदेही। अधम सो नारि जो सेव न तेही।।३।।

* धीरज धर्म मित्र अरु नारी। आपद काल परिखिअहिं चारी।।
बृद्ध रोगबस जड़ धनहीना। अंध बधिर क्रोधी अति दीना।।४।।

* ऐसेहु पति कर किएँ अपमाना। नारि पाव जमपुर दुख नाना।।
एकइ धर्म एक ब्रत नेमा। कायँ बचन मन पति पद प्रेमा।।५।।

* जग पतिब्रता चारि बिधि अहहीं। बेद पुरान संत सब कहहीं।।
उत्तम के अस बस मन माहीं। सपनेहुँ आन पुरुष जग नाहीं।।६।।

* मध्यम परपति देखइ कैसें। भ्राता पिता पुत्र निज जैसें।।
धर्म बिचारि समुझि कुल रहई। सो निकिष्ट त्रिय श्रुति अस कहई।।७।।

* बिनु अवसर भय तें रह जोई। जानेहु अधम नारि जग सोई।।
पति बंचक परपति रति करई। रौरव नरक कल्प सत परई।।८।।

* छन सुख लागि जनम सत कोटी। दुख न समुझ तेहि सम को खोटी।।
बिनु श्रम नारि परम गति लहई। पतिब्रत धर्म छाड़ि छल गहई।।९।।

* पति प्रतिकूल जनम जहँ जाई। बिधवा होइ पाइ तरुनाई।।१०।।

* सहज अपावनि नारि पति सेवत सुभ गति लहइ।
जसु गावत श्रुति चारि अजहुँ तुलसिका हरिहि प्रिय।।५ क।।

* सुनु सीता तव नाम सुमिरि नारि पतिब्रत करहिं।
तोहि प्रानप्रिय राम कहिउँ कथा संसार हित।।५ ख।।

* सुनि जानकीं परम सुखु पावा। सादर तासु चरन सिरु नावा।।
तब मुनि सन कह कृपानिधाना। आयसु होइ जाउँ बन आना।।१।।

* संतत मो पर कृपा करेहू। सेवक जानि तजेहु जनि नेहू।।
धर्म धुरंधर प्रभु कै बानी। सुनि सप्रेम बोले मुनि ग्यानी।।२।।

* जासु कृपा अज सिव सनकादी। चहत सकल परमारथ बादी।।
ते तुम्ह राम अकाम पिआरे। दीन बंधु मृदु बचन उचारे।।३।।

* अब जानी मैं श्री चतुराई। भजी तुम्हहि सब देव बिहाई।।
जेहि समान अतिसय नहिं कोई। ता कर सील कस न अस होई।।४।।

* केहि बिधि कहौं जाहु अब स्वामी। कहहु नाथ तुम्ह अंतरजामी।।
अस कहि प्रभु बिलोकि मुनि धीरा। लोचन जल बह पुलक सरीरा।।५।।

* तन पुलक निर्भर प्रेम पूरन नयन मुख पंकज दिए।
मन ग्यान गुन गोतीत प्रभु मैं दीख जप तप का किए।।
जप जोग धर्म समूह तें नर भगति अनुपम पावई।
रघुबीर चरित पुनीत निसि दिन दास तुलसी गावई।।

* कलिमल समन दमन मन राम सुजस सुखमूल।
सादर सुनहिं जे तिन्ह पर राम रहहिं अनुकूल।।६ क।।

* कठिन काल मल कोस धर्म न ग्यान न जोग जप।
परिहरि सकल भरोस रामहि भजहिं ते चतुर नर।।६ ख।।

PUBLICATIONS OF PALLIPAKKAM BRAHMASRI VENKATESA DIKSHITAR SMRITI TRUST :

1.	Vivaha manthrangalin mukyathvam	Tamil
2.	Mathruka Panchakam - Adisankara	Tamil
3.	Upanayanamum matra samskaarangalum	Tamil
4.	Atma Botham - Adisankara	Tamil
5.	Sri Vishnu shatpadi - Adisankara	Tamil
6.	Sri Subrahmanya bhujangam Adisankara	Tamil
7.	Kanakadaara Stotram Adisankara	Tamil
8.	Annapoornashtakam Adisankara	Tamil
9.	Vakya vrthi Adisankara	Tamil
10.	Aditya hrudayam - Valmiki Ramayan	Tamil
11.	Sri Mahabharata Vina vidai A S Kasturiranga Iyer	English
12.	Sri Adisankara Bagavatpadal Puja	Tamil
13.	Sanath Sujaatiyam Mahabharatam	Tamil
14.	Dharma vyaada Gita Mahabharatam	Tamil
15.	Vivaha Manthrarthangal with a bird's eye View to Hindu Marriages in English	Tamil
16.	Sri Dakshinamurti stotram with ManasOllaasam	Tamil
17.	Stotra mala	English

PUBLICATIONS OF VELLORE MAHARUDRA YAGA COMMITTEE

1.	Sri Siddhi Vinayaka Puja	Tamil & English
2.	Significance of Sankalpam	Tamil & English
3.	Maha Sivarathri Mahimai	Tamil & English
4.	Sowmangalya Pujaikal	Tamil & English
5.	Uma Maheswara & Saraswati Puja	Tamil
6.	Adisankararin divya charitram and Puja vidhi	Tamil
7.	Sri Aswathanarayana Puja & Saamba Parameswara Puja	Tamil
8.	Stotramala	Tamil
9.	Vishnu Sahasranamam	

இப்புத்தகங்கள் உங்களது வீட்டுச் சுப காரியங்களில் அல்லது பொது விசேஷங்களில் விநியோகம் செய்ய விரும்பினால் நீங்கள் அணுக வேண்டிய முகவரி கீழே தரப்பட்டுள்ளது. அதற்கான அடக்க விலை (COST PRICE) மட்டுமே பெற்றுக் கொள்ளப்படும்.

Printed at : M.S.S. SHARMA & CO.,
2/20, 10th street, Raghava Nagar, Moovarasampet Main Road, Madipakkam,
Chennai - 600 091. Phone : 044-22471956, Mobile : 9443626956

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்

வேதமே தர்ம மூலம்

ஸீதையின் ஸ்வயம்வரமும் அநஸூயாவின் அறிவுரைகளும்

தமிழாக்கம்

பி.கே. பாஸ்கரன், M A (Skt), M Phil. B.Ed

Published by

பி.வி. சுந்தரேசன்

பல்லிப்பாக்கம் ப்ரஹ்மஸ்ரீ வேங்கடேச தீக்ஷிதர் ஸ்ம்ருதி ட்ரஸ்ட்

பல்லிப்பாக்கம், திண்டிவனம் தாலுக்கா - 604 307